

ΝΤΙΝΟΥ Τ. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΥ
(ΝΤΙΝΟΥ ΦΟΙΒΟΥ)

Γεωρ. Σ. Καλλιμασιανός. Συνομογραφία εἰς ἀφορισμὸν
τοῦ Πάπλου. Δεύτερη ἐκδ. 27. 7. 1949

Καίμης
...

ΓΙΓΑΝΤΟΓΕΝΝΑ ΜΑΝΝΑ

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Ἡ δεύτερη ἔκδοσις τοῦ βιβλίου μου εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τοὺς ἀφανεῖς ἥρωες ἐκπαιδευτικούς ποὺ σφυριλατοῦν Ἐθνικοεπιστημονικὰ τὴν καινούργια γεννὰ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ Κύπρου μέχρι Αἴμου.

Ντίνος Φοῖβος

ΕΚΔΟΣΗ Β'

ΑΘΗΝΑ 1951

Σ. Σ. Ἡ πρώτη ἔκδοση σὲ 10.000 ἀντίτυπα ἐξηντλήθη. Ἡ Β' ἔκδοση κυκλοφορεῖ σὲ 5.000 ἀντίτυπα μὲ ἡλαττωμένες σελίδες, λόγω αὐξήσεως τοῦ χάρτου κατὰ 150 ο)ο. Οἱ ἑκατοντάδες ἐνθουσιῶδων ἐπιστολῶν, μὲ δίδουν τὴν δύναμη καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ὑπερηφανεύομαι, ὅτι οἱ στίχοι μου μιλοῦν στίς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΑΝΑΚΤΟΡΑ 14 'Ιουνίου 1950

'Αξιότιμε Κε Παπαχριστοφίλου,

'Υψηλῆ Βασιλικῆ ἐπιταγῇ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ διαβιβάσω ὑμῖν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως διὰ τὴν καλωσύνην ἣν εἶχατε νὰ ὑποβάλητε Αὐτῷ τὸ ἀντίτυπον τοῦ 'Εθνικοῦ σας βιβλίου «ΓΙΓΑΝΤΟΓΕΝΝΑ ΜΑΝΝΑ».

'Η Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς σὰς συγχαίρει θερμῶς δι' ἐμοῦ διὰ τὴν εὐγενῆ σας σκέψιν τῆς δωρεάν διαθέσεως τοῦ ἐν λόγῳ βιβλίου σας.

Μετὰ τιμῆς

Α. Σ. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΑΡΧ)ΓΟΣ ΠΟΛ. ΓΡΑΦ. Α.Μ. ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΥΡΙΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΤΙΜΩΝ
ΤΗΣ Α.Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

'Αρ. 8884

'Αθῆναι τῆ 25 'Ιουλίου 1949

Κύριον Ντῖνον Παπαχριστοφίλου

Δημοσιογράφον

Κανελλοπούλου 73 ΠΕΙΡΑΙΑ

'Αξιότιμε Κύριε,

Κατ' ἐντολὴν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης ἔχω τὴν τιμὴν νὰ διαβιβάσω ὑμῖν τὰς θερμὰς τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος εὐχαριστίας, διὰ τὰς ὥραϊας ἀκροστιχίδας τὰς ὁποίας εἶχατε τὴν εὐγενῆ σκέψιν νὰ ἀφιερώσητε πρὸς τὰς Α. Α. Μ. Μ. τοὺς Βασιλεῖς.

Μετὰ τιμῆς

Μ. ΚΑΡΟΛΟΥ

Κυρία ἐπὶ τῶν Τιμῶν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης

Ο ΑΥΛΑΡΧΗΣ
ΤΗΣ Α. Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

ΑΝΑΚΤΟΡΑ τῆ 20ῆ Ἰουνίου 1950

Ἀξιότιμε Κε Παπαχριστοφίλου,

Ἐψηλῆ Βασιλικῆ Ἐπιταγῆ, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ δια-
βιβάσω ὑμῖν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας Τῆς Α. Μ. τῆς
Βασιλίσσης, διὰ τὰ δύο ἀντίτυπα τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον
«ΓΙΓΑΝΤΟΓΕΝΝΑ ΜΑΝΝΑ» βιβλίου ὑμῶν τὰ ὁποῖα
εἶχατε τὴν εὐγενῆ καλωσύνην νὰ προσφέρητε εἰς τὴν
Αὐτῆς Μεγαλειότητα καὶ τὴν Α. Β. Υ. τὸν Διάδοχον.

Μετὰ πάσης τιμῆς

Π. ΛΕΛΟΥΔΑΣ

ΑΥΛΑΡΧΗΣ ΤΗΣ Α.Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Β. ΠΑΥΛΟΣ Α΄

Βαρεία βροντᾶνε τ' ἄρματα στοῦ Γράμμου τις κορφές
Γιαῦλο γενναῖε βασιληᾶ τοῦ γένους μας πατέρα
Ἄντάμα μὲ ἀθάνατες ἡρωϊκὲς μορφές
Ἕπέρμαχος λευτέρωσε τὴν Ἕπειρό μας πέρα.
Λέοντες νέους γέννησε ἡ χώρα μας καὶ πάλι
Ὅρμουῖν σὸν ἄλλοτε ξανά καὶ λευτεριά χαρίζουν
Σλάβους τσακίζουν καὶ ζητοῦν Ἑλλάδα πῶς μεγάλη
Ἄκοῦνε μάννες καὶ παιδιὰ κι' ἀπὸ χαρὰ δακρῦζουν.

Β. ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ

Βρύσες κυλοῦν τὰ δάκρυα χαρᾶς ἀπὸ τις Μάννες.
Φτάνουνε πλέον τὰ παιδιὰ ποὺ ἄρπαξαν οἱ Σλάβοι
Ραγιαδες ἄλλους δὲν θὰ βροῦν χτυπᾶτε τις καμπάνες
Εμπρός! καλύτερα νεκροὶ παρὰ αἰῶνια σκλάβοι...
Ἰδρυσες πόλεις γιὰ παιδιὰ μέσα στὴν ἀγκαλιά Σου
Δαφνόστεφη βασίλισσα ποὺ ἡ δόξα σὲ σκεπάζει
Ἔσωσες ἀνταρτόπληκτα τὰ ἔκανες παιδιὰ Σου
Ραίνει τὸ διάβα σου ἡ τιμὴ κι' ἡ Νίκη σ' ἀγκαλιάζει.
Ἰσχύ Σου τὴν ἀγάπη μας ἔχεις γιὰ ἔμβλημα Σου
Καὶ κυβερνᾶς ἡρωϊκᾶ γράφοντας ἱστορία
Ἡ μάνα ἡ Ἑλλάδα μας βλογαίει τὸ πέρασμά Σου
Βωμοὺς μπρὸς στὴν Ἀκρόπολη σοῦ στήνει ἡ ἀθανασία!

ΕΛΛΑΔΑ

Φορᾶς τὴν γαλανόλευκη μετάξινη χλαμύδα
καὶ στὸ δεξιὸ τὸ χέρι σου κρατᾶς πάντα τὸ δόρυ
στ' ἀριστερὸ ἀστραφτερὴ ἀτσάλινη ἀσπίδα
τῆς ἱστορίας εἶσαι σὺ ἡ δοξασμένη κόρη.

Ναί, εἶσαι ἡ Ἑλλάδα μας ποῦχεις τὸν Παρθενῶνα
παλάτι τὴν Ἀκρόπολη ποὺ τὴν θαυμάζουν ὅλοι
σκέπη γαλάζιο οὐρανὸ τῶν ἀστεριῶν ἀνθῶνα
πατρίδα τὴν Ἀθήνα μας τὴν τιμημένη πόλη.

Τὴν περικεφαλαία σου στολίζει ἓνα στέμμα
καὶ συντροφιά παντοτεινὴ ἔχεις ἐσὺ τὴν δόξα
ἢ γῆ σου ἔχει ποτιστεῖ ἀπὸ ποτάμια αἷμα
μὰ δὲν σὲ σκιάζουνε ποτὲ τὰ σιδερένια τόξα...

Ναὶ σὲ γνωρίζουν ὅλοι πιά ἀπ' τοῦ σπασιοῦ τὴν κόψη
ἀπὸ τ' ἀθάνατα κλωνιὰ τῆς δόξας τὰ στεφάνια
ποὺ στόλισε ὁ πολιτισμὸς τὴν θεία σου τὴν ὄψη
πανύψηλη βασίλισσα ποὺ φτάνεις τὰ οὐράνια.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΕΝΗΑ!...

Χιλιάδες χρόνια πιό μπροστά τή γῆ πρίν κατοικήσουν
οἱ δώδεκα συνάχτηκαν στόν Ὀλυμπο μιὰ μέρα
τὸ πρῶτο πλάσμα ζήτησαν στή πλάση νά χαρίσουν
νά μοιάζη τοῦ Θεοῦ Διὸς τοῦ Γίγαντα πατέρα

Πῆραν χρυσάφι, σίδηρο, μαντέμι καὶ ἀτσάλι
καὶ τῶδωσαν στόν Ἥφαιστο νά τὸ σφυρηλατίση
γιὰ νᾶναι παντοδύναμο κι' ἀκούραστο στήν πάλη
καὶ ἡ φυλή του πού θαρθῆ στόν κόσμο νά μὴ σβύση.

Ὁ Ζεὺς ὁ ἴδιος ἄρπαξε τὴν θεία του τὴν σμίλη
κι' ἐλάξευσε ἀντίγραφο τ' Ἀπόλλωνα τὸ σῶμα
λὲς κι' ἦταν ἀριστούργημα ἢ κάθε του καμπύλη
καὶ τοῦ Ἑρμῆ τὰ πέδιλα νά μὴν πατάη στὸ χῶμα.

Ἡ Ἀθηνᾶ τὸν ἔχρισε σοφὸ γιὰ νά τῆς μοιάση
κι' ὁ Ποσειδῶν τοῦ χάρισε τὴν τόλμη τῶν κυμάτων
ὁ Πᾶν τὴν χάρη καὶ δροσιὰ πού ἔχουνε τὰ δάση
κι' ἀπὸ τ' ἀγριολούλουδια τὸ θεῖο ἄρωμά των.

Ἡ Ἄρτεμις τὴν τέχνη της νά κνηγάη ζαρκάδια
καὶ πάντοτε τὸ θέλος του τὸ στόχο νά μὴ χάνη
ἡ Δήμητρα τ' ἀλέτρι της νά ὀργώνη τὰ Λειβάδια
κι' ἀπὸ πετρώδη κι' ἄγωνα στάχια χρυσᾶ νά θγάνη.

Μάτια τοῦ δῶσαν φωτεινά νὰ σκίζουν τὰ σκοτάδια
μαλλιὰ μαῦρα σὰν ἔθενο νὰ παίζουνε σὰν κύματα
χείλη κεράσια ὠριμα τῆς πλάσης κοκκινάδια
φρύδια, ματόκλαδα σμιχτά, τέχνης ἀριστουργήματα.

Ἐπὶ λιοντάρι τοῦβαλαν καρδιὰ μέσα στὰ στήθη
νὰ πολεμάη ἀκούραστα ποτὲ νὰ μὴν λυγίσῃ
στερνὸ στολίδι τοῦδῶσαν τὰ διαμαντένια ἦθη
καὶ ἦταν πιὰ πανέτοιμος γιὰ νὰ μεγαλοურγήσῃ.

Τῆς Ἐφροδίτης τὸ κορμὶ μὲ τὰ περίσσια κάλλη
πῆρε ὁ Ζεὺς μοντέλλο του νὰ φτιάξῃ σύντροφό του
κι' ἀντάξια ἡμίθεά στοὺς πλάϊ του νὰ θάλῃ
καὶ νὰ σταθῇ παράλληλα κι' ἐκείνη στοὺς πλευρὸ του.

Μὲ τὸ γαλάζιο ἀστρόκεντο τὴν ἔντυσαν σεντόνι
κι' ἡ αὔρα τὴν ἐμοίρανε μὲ μιὰ δροσοσταλίδα
ἢ φύση τ' ὀλογιόρτινο χαλί της ξεδιπλώνει
γιὰ νὰ δεχτῇ στὴν ἀγκαλιὰ τὴν θεία Ἑλληνίδα.

Ὁ Ζεὺς πλησίασε κοντὰ τοὺς θαύμασε καὶ πάλι
καὶ φύσιξε τὸ ἄρωμα τῆς θεϊκῆς πνοῆς του
ἄρχισε' ἄργα δειλά, δειλά, τὸ στήθος τους νὰ πάλῃ
κι' ἡμίθεους τοὺς ἔχρισε αἰώνιους τῆς γῆς του.

Καὶ νά! ποὺ μεγαλοῦργησαν μὲ τὸν πολιτισμὸ τους
σὰν φωτεινὰ μετέωρα διαβαίνουν στοὺς αἰῶνες
τραβᾶνε μπρὸς σὰν Γίγαντες γιὰ τὸν προορισμὸ τους
στοὺς πέρασμά τους χτίζουνε καινούργιους Παρθενῶνες!..

ΠΙΝΔΟΣ

Στῆς Πίνδου τῆς ψηλοκορφῆς πού σφίγγουν ἀγκαλιὰ
κουφάρια ἄφθαρτα ἱερὰ τῶν ἔθνικῶν ἀγῶνων
τοῦ θρυλικοῦ Διοσάκη μας τ' ἀθάνατα παιδιὰ
πού πέθαιναν χορεύοντας τραγούδια τῶν προγόνων.

Ἄκούγεται ἀπ' τοὺς τάφους τους ἡ ἰαχὴ Αἴερα
σάν ὕμνος στὴν πατρίδα μας πού θγάζει παλληκάρια
κι' ἡ δόξα μὲ τὴ λύρα τῆς καὶ τὴ χρυσὴ φλογέρα
τραγούδια γύρω τῆς σκορπᾶ καὶ δάφνινα κλωνάρια.

Ὁ Παλαμᾶς μὲ τὴ χρυσὴ πένα τῆς Ἱστορίας
γράφει καινούργια ποιήματα ὕμνους γιὰ τοὺς νεκροὺς
πού γιὰ τὴν δόξα τῆς φυλῆς καὶ τῆς Ἐλευθερίας
συνέτριψαν στὸ διάβα τους ἀήττητους ἐχθροὺς.

Ποτὲ δὲν θὰ διαθῆ ἔχθρὸς τῆς Πίνδου τὶς κορφές...
τὸ τραγουδᾶν' οἱ λόγγοι τῆς οἱ θράχοι τὰ πουρνάρια...
ἔχει αἰώνιους φρουροὺς ἱστορικὲς μορφές...
Τιτάνες γίγαντες τρανοὺς, λεβέντες παλληκάρια...

ΣΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΟΥ

Ἄστράφτουν πέφτουν κεραυνοὶ ντουφέκια καὶ κανόνια
στοῦ Γράμμου τίς βουνοκορφές στής Γύφτισσας τίς ράχες
τῶν Σλάβων δὲν θά γίνουμε σκλάβοι ἔμεις αἰώνια
ἢ λευτεριά κερδίζεται μὲ νικηφόρες μάχες.

Καὶ μπρὸς στήν τόση μας ὄρμη πού ἦττα δὲν γνωρίζει
φεύγουν οἱ Σλάβοι, φεύγουνε πάντοτε ντροπιασμένοι
κι' ὄλη Ἑλλάδα χαίρεται νίκες πανηγυρίζει
κι' οἱ μισθοφόροι χάνονται τοῦ ΣΤΑΛΙΝ νικημένοι.

Σάν τοὺς ἀητοὺς φτερώνουνε τὰ νειᾶτα τῆς Ἑλλάδος
χαρίζοντας τῇ λύτρωση σ' Ἑλληνικά χωριά
τῇ σκοτεινιά φωτίζουμε μὲ φῶς Ὀλυμπιάδος
τὰ νειᾶτα μας χαρίζουμε γιὰ τὴν Ἑλευθεριά.

Λαθωματιές ἀμέτρητες τὰ στήθη μας κοσμοῦνε
εἶναι λαμπρὰ παράσημα πού δείχνονται στὰ ἐγγόνια
στὶς ἱστορίες τοῦ τζακιοῦ πού ἀπ' τὸν παπποῦ ἀκοῦνε
πὼς δὲν πεθαίνει ἡ Ἑλλάδα μας, μὰ πάντα ζεῖ αἰώνια.

Β. ΗΠΕΙΡΟΣ

Ώ! κόρη τῆς Ἑλλάδας μάς πού σ' ἔχουν σκλαβωμένη
κοντέβει ἡ ὥρα, ἡ στιγμή, πού χρόνια καρτερεῖς
νά ξαναρθῆς στήν ἀγκαλιά τῆς Μάννας πού προσμένει
Ἐλεύθερη τρισένδοξη τὸ στέμμα νά φορῆς...

Ἡ ὥρα ἐπλησίασε πού λεύτερη θά λάμψῃς
καί θά ὀρθώσῃς τὸ κορμί χαρούμενη καί πάλι
μέ τῶν παιδιῶν σου τὴν ὀρμὴ δόξες ξανά θά γράψῃς
γιά τῆς Μητέρας τὴν τιμὴ πού θά γενῆ μεγάλη.

Νά, ὁ στρατός μας ἔρχεται ξανά νά σ' ἀνταμώσῃ
νά σπάσῃ σίδηρα θαρειὰ πού σέ κρατοῦνε σκλάβο
μέ τὰ κανόνια καί σπαθιά θά σ' ἀπελευθερώσῃ.
Μόνο γιὰ σέ τὰ δπλα του ξερνοῦν φωτιά καί λάβα

Κι' ἂν τὰ δεσμά σ' ἀφίσουνε θαθειὲς χαραματιές...
μὴ φοβηθῆς, θά γιαιτρευθοῦν, θά σθύσουν ὅταν λάμψῃ
ἡ Λευτεριά! γιατί κρατᾶς νεκροὺς στίς ρεματιές
πού μέ τὸ ἅγιο αἷμα τους τὴ γῆ σου ἔχουν θάψει.

ΚΥΠΡΟΣ ΘΑ ΕΝΩΘΟΥΜΕ

Κύπρο με άνοιχτή άγκαλιά ζητάμε να ένωθης
Υστερα από τη σκλαβιά που σουχουν επιβάλλει
Ίιάλι σαν άλλοτε ξανά μαζί μας να θρεθης
Ροδίζει έφτασε ή στιγμή θα άγκαλιαστούμε πάλι.
Ορκίστηκε ή Έλλάδα μας μαζί με τα παιδιά της
Στην γαλανή σημαία μας πώς θα σ' έλευθερώση
Θρησκευτικό προσκύνημα σ' έχει μεσ' την καρδιά της
Απόφασι πήρε τρανή τους Σκλάβους για να σώση.
Εμπρός λοιπόν δυναμικά έμπα μέσ' τον άγωνα
Ντύσου, χτενίσου κόρη μας που σε κρατούν δεμένη
Ω να, καινούργιο χτίζουμε για σένα Παρθενώνα
Θά σε δεχτούμε με τιμές σαν πρώτα άνδρειωμένη.
Ούτε στιγμή να μην ξεχνάς πώς εισαι Έλληνίδα
Υψωσε της Έλευθεριάς σημαία ο Πατριάρχης
Μπές μέσ' την μάχη με όρμη πελώρια ήρωίδα
Εμπρός κρατάει το λάβαρο ο "Άγιος Ποιμενάρχης.

ΜΑΝΑ ΕΛΛΗΝΙΔΑ

Γονατιστή την Παναγιά παρακαλάει
κι' ανάθει τή χιλιόχρωμη καντήλα
ή Μάννα του παιδιού που πολεμάει
ξεπλέοντας την κόκκινη σαπίλα

“Ένα διαμάντι άπ' τὰ μάτια της σταλάζει
στή θύμησι του ήρωϊκού παιδιού της
καί μουσική παίζει στα τζάμια τὸ χαλάζι
ἄχ, νὰ μποροῦσε νάδιν' ἕνα φίλημα του γιουό της.

Εἶναι περήφανη πὸ ἔστειλε τὸ γιουό της
σάν τὸς Σπαρτιᾶτες κι' αὐτὸς νὰ πολεμήση
γιὰ νὰ γυρίση κάνει τώρα τὸ σταυρὸ της
καί νικητὴ θέλει νὰ τὸν φιλήση.

Μὰ ξάφνου μεσ' τὴ σιγαλιά ἡ πόρτα της χτυπάει
καί λίγες Σλάβικες φωνές ἀκούει ψιθυριστὰ
δὲν τὴ τρομάζει ὁ θάνατος γιατί τὸν καρτεράει
κι' ἀνοίγει τὰ παράθυρα πὸ ἦταν σφαλιστὰ!

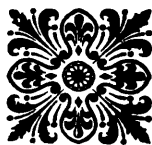
Καί τὸ τσακάλι του θορρᾶ ὀρμᾶ καί τὴν ἀρπάζει
ἀπὸ τὰ κάτασπρα μαλλιά μὰ φόβος δὲν τὴ γέρνει
περήφανη ὀρθώνεται καί δυνατὰ φωνάζει
νὰ ζήση ἡ Ἑλλάδα μας ἡ μυριοδοξασμένη.

Ὁ γυιός μου Σλάβε θρίσκειται στοῦ Γράμμου τίς κορφές
κι' ἂν μὲ σκοτώσης τί μ' αὐτό, ὁ κόσμος θά μαθαίνει
πὼς ἡ ἱστορία γράφεται μὲ ἥρωϊκὲς μορφές
καὶ ἡ Ἑλλάδα νοιώστε το ποτέ της δὲν πεθαίνει!

Τὴν ἔσφαξαν καὶ ἔφυγαν τὴν ἔνδοξη Μητέρα
σὲ μιὰ λιμνούλα ἰαίματος κολύμπαγε θρεγμένη
καὶ ἡ καντήλα ἔκαιγε στὸ εἰκονοστάσι πέρα
τὴν κύτταζε ἡ Παναγιά καὶ ἦταν λυπημένη.

Ποιὸς θά τὴν κλάψη ἄραγε τὴν τυχερὴ ἥρωίδα
Ῥανένας τάχια δὲν θαρθῆ νὰ ἀφίση ἕνα δάκρυ
"Ὅ,τι κι' ἂν εἶχε τὸδωσε γιὰ τὴ γλυκειὰ πατρίδα
τὸ γερασμένο σῶμα της κοίτεται κεῖ στὴν ἄκρη...

Μά! τ' εἶν' αὐτὸ πού λάμπει 'κεῖ ψηλά πάνω στ' ἀστέρια
δόξα κι' Ἑλλάδα ἔρχονται κρατώντας τὰ βιθλία
σιμώνει ἡ δόξα κεῖ κοντὰ τὴν παίρνει μέσ' τὰ χέρια
κι' ἀντάμα στίς Σουλιώτισσες τὴν γράφει ἡ ἱστορία...

ΑΝΑΠΗΡΟΙ!!...

Τὰ δεκανίκια στὸ πλακόστρωτο κτυπᾶνε.
καὶ τὰ παράσημα γλυκὸήχα λυλίζουν
λεβεντανάπηροι περήφωνα περνᾶνε
καὶ τῆς μπαρούτης τὸ θυμίαμα μυρίζουν.

Μπρούτζινα πρόσωπα τετράγωνα σαγόνια
στήθη δασύτριχα, ματιές σὰν τὸ ἀτσάλι
μαλλιά πού πλέκονται μὲ δάφνες καὶ μὲ κλώνια
ἀπ' τὰ στεφάνια πού στολίζουν τὸ κεφάλι...

Ἄφησαν πόδια κεῖ στῆς Πίνδου τὶς κορφές
καὶ εἰς τὸ Γράμμο μὲ τὴ δόξα τραγουδοῦσαν
ἢ νίκη ἔπαιζε γλυκὸήχες στροφές
κι' ἀπ' τὸ χαράκωμα ἀτρόμητοι ὤρμουσαν.

Κι' αὐτοὶ πού ἔχασαν τὸ φῶς ἀπ' τὴ ματιά τους
τὸ φῶς τῆς νίκης τοὺς φωτίζει τὰ σκοτάδια
θυμοῦνται μάχες κι' ἀντρειώνεται ἡ καρδιά τους
καὶ τοὺς μεθᾶνε τῆς Ἑλλάδας μας τὰ χάρδια.

Τώρα ἡ σκέψη τους πετάει στὰ περασμένα
σὲ τόπους πούγραψαν σελίδες φωτεινές
σὲ κορφοβούνια ἀπὸ χιόνια σκεπασμένα
καὶ σὲ ἀπάτητες χαράδρες σκοτεινές.

Καὶ νάτοι, γίγαντες. Διαβαίνουν μὲ καμάρι
... νέοι Σπαρτιάτες πού στὸ Βίτσι πολεμῆσαν
καὶ τροπαιοῦχοι τῆς Ἑλλάδος μας φαντάροι
... τὰ νέα σύνορα μὲ αἷμα ζωγραφῆσαν...

ΔΩΔΕΚΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΝΗΣΑ

Δώδεκα ὀστιλπνά διαμάντια τοῦ Αἰγαίου τὰ στολίδια
πού τὰ κύματα τοὺς δίνουν χίλια χάδια καὶ παιχνίδια
μ' ὀλοκέντητες δαντέλες ἀπ' τῆς φύσης τὸ θελόνι
σὰν ὑφοῦλες στολισμένες μὲ κοράλια τὰ διπλώνει

Πᾶνε μόλις λίγα χρόνια πού ὁ δυνατὸς θορηᾶς
ἔδιωξε τὰ μαῦρα νέφη τῆς ντροπῆς καὶ τῆς σκλαβιάς
καὶ τὰ σκέπασε μὲ χάρη ἢ γαλάζια μας σημαία
πού στῆς Ρόδου ὁ Ἀθέρωφ ἔστησε τὴν προκουμαία.

Στὸ γλυκὸ ἀντίκρουμά της δάκρυα χαρᾶς κυλοῦσαν
καὶ ἡ δόξα μὲ τὴν νίκη δαφνολούλουδα σκορποῦσαν
γιόρταζε ὅλη ἡ Ἑλλάδα τῶν νησιῶν τὸ γυρισμὸ
μ' ἄγιες δοξολογίες καὶ σημαιοστολισμό.

Δωδεκάνησός μας κόρη τῆς Ἑλλάδος τιμημένη
αἰώνιως πιά θά μείνης μὲ τὴν Μάννα σου ἐνωμένη
καὶ θά δείχνης μὲ τὸ χέρι Κύπρο, Ἕπειρο καὶ Πόλη
πού ἢ θά λευθερωθοῦνε ἢ θά σκοτωθοῦμε ὅλοι!!

